

66.
koncertní
sezona
2021
2022

Černý rytíř & Faust
Filharmonie
v divadle I
1. abonentní koncert
Janáčkovo divadlo
11 a 12|11|2021

Filharmonie
Brno Philharmonic

Pořad koncertu

EDWARD ELGAR

Černý rytíř, op. 25, symfonie pro sbor a orchestr I 37'

The Black Knight, Op. 25, symphony for chorus and orchestra

Scéna / Scene 1.

1. 'Twas Pentecost (O letnicích)

Allegro maestoso – Molto maestoso – Più lento –

Scéna / Scene 2.

2. To the barrier of the fight (V tom před kolby místo táhlé)

Moderato –

3. When he rode into the lists (Postavil se zápasníku)

Allegro molto e fuoco – Meno mosso, poco a poco – Tempo I

Scéna / Scene 3.

4. Pipe and viol call the dances (K tanci plesně dudy hrály)

Allegretto – Più moderato – Tempo I –

5. Doth with her the dance begin (Dceru krále k tanci vzýval)

Moderato

Scéna / Scene 4.

6. To the sumptuous banquet came (K bohatému přišli stolu)

Andante maestoso –

7. 'Twixt son and daughter (Uprostřed svých dětí seděl)

Allegretto – Poco più mosso –

8. Each the father's breast embraces (Na prsa se k otci vinou)

Larghetto –

9. Woe! the blessed children both (Běda! Zlaté děti obě)

Allegro molto – Andante – Lento – Allegro molto – Tempo I.

Moderato

---

přestávka | 20'

ALFRED SCHNITKE

„Seid nüchtern und wachet...“ (Bud'te rozvážní a bděte...) | 35'

Historie Dr. Johanna Fausta

kantáta pro kontraalt, kontratenor, tenor, bas, smíšený sbor a orchestr

„Seid nüchtern und wachet...“ (Be sober and watch ...)

History of Dr. Johann Faustus

cantata for contralto, countertenor, tenor, bass, mixed choir, and orchestra

1. Folget nun (Sledujte nyní)

2. Die vierundzwanzig Jahre (Čtyřadvacet let)

3. Gehen also miteinander (Jdou tam tedy spolu)

4. Meine liebe (Mojí milí)

5. Ach, Herr Fauste (Ach můj pane Fauste)

6. Doktor Faustus klagte (Doktor Faust naříkal)

7. Es geschah (Stalo se to)

8. Diese gemeldete Magistri (Ti řečení magistři)

9. Also endet sich (Tak tedy končí)

10. Seid nüchtern und wachet (Bud'te rozvážní a bděte)

Iva Bittová zpěv / voice

Jan Mikušek kontratenor / countertenor

Richard Samek tenor

Jiří Brückler baryton / baritone

Český filharmonický sbor Brno / Czech Philharmonic Choir Brno

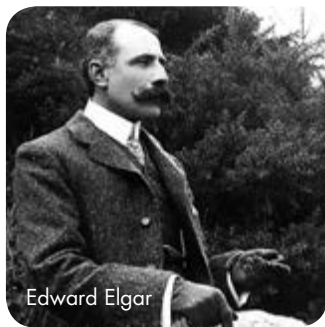
sbormistr / choir director **Petr Fiala**

Filharmonie Brno

dirigent / conductor **Dennis Russell Davies**

O skladbách

Dvě kantátová díla, která zazní na dnešním koncertě, nespojuje jen hororový charakter příběhů, jejichž literární zpracování posloužila skladatelům jako textové předlohy (za zmínku stojí, že oba texty pocházejí ze starší německé literatury, byť Elgar použil anglický překlad). Pro obě skladby je příznačná i jistá polystylovost, tedy sled či vrstvení odkazů k hudbě různých období. V případě Elgara se tato polystylovost projevuje spíše intuitivně, vyvěrá z jeho eklekticismu, obdivu ke konkrétním skladatelským vzorům a je vázána na děj zhudebněného textu; u Schnittkeho je naproti tomu zcela uvědomělá, povýšená na skladebnou metodu.

Edward Elgar

Edward Elgar (1857–1934), syn obchodníka s hudebninami a varhaníka ve worcesterské římskokatolické katedrále sv. Jiří, byl v hudbě převážně autodidakt. Přesto jako houslista hrál v orchestrech (jednou, v roce 1884, dokonce pod taktovkou Antonína Dvořáka), vyučoval hru na housle, dirigoval amatérská symfonická a sborová tělesa. Když bylo potřeba, zastoupil své

ho otce u varhan v katedrále. A každou volnou chvíli využil ke komponování.

Elgarova skladatelská tvorba vycházela z důvěrně poznaných zkušeností: byla ovlivněna anglickou tradicí sborového zpěvu, chrámovou hudbou i hudbou dvorní (Purcell, Händel) a kultivována německým novoromantismem (Schumann, Brahms, Wagner). Na těchto základech stojí i čtyřvětá symfonie pro sbor a orchestr **Černý rytíř** z let 1889–1893, vydavatelstvím Novello původně označená jako kantáta. Vznikla v době, kdy se Elgar – jsa podpořen svou žačkou a čerstvou novomanželkou Caroline Alice Robertsovou a posílen vyšším společenským kreditem ze sňatku vyplývajícím (Alice byla dcerou Henryho Gee Robertse, britského generálmajora a politického vyjednavče v Indii) – odhodlával k opuštění dráhy výkonného hudebníka, aby se mohl věnovat téměř výlučně činnosti skladatelské. **Černý rytíř** byl prvním rozsáhlým a do té doby jistě neambicióznějším opusem Elgara coby skladatele na volné noze.

Baladu *Černý rytíř* (Der schwarze Ritter), kterou roku 1815 napsal německý romantický básník Ludwig Uhland (1787–1862), Elgar poznal v anglickém překladu díky knize *Hyperion* amerického klasika Henryho Wadswortha Longfellowa (1807–1882); hrdina této autobiograficky laděné romance v próze se dvoří anglické dívce a uvádí ji do světa německé literatury právě prostřednictvím Uhlandovy básně. Ta líčí průběh rytířského turnaje, který se koná o letnicích a jehož slavnostní atmosféra se příchodem tajemného cizince proměňuje v hororové rozuzlení.

Práci na *Černém rytíři*, započatou roku 1889, Elgar přerušil kvůli objednavce worcesterského festivalu na kompozici koncertní přehledy *Froissart* (1890), taktéž inspirované rytířskou tematikou. Na podnět Hughha Blaira, mladého varhaníka worcesterské katedrály, který dal příslib provedení, se však Elgar k partitūře *Černého rytíře* záhy vrátil a v lednu 1893 ji završil. Dílo bylo premiérováno v dubnu téhož roku ve Worcesteru pod taktovkou autora, poté bylo několikrát úspěšně uvedeno na dalších místech – v Herefordu, Walsallu či Londýně; roku 1905 vyšlo v podobě kompletní partitury u Novella (již pod označením *symfonie pro sbor a orchestr*, jímž Elgar poukázal na významnou úlohu orchestrální složky), aby pak upadlo v zapomnění. K jeho renesanci přispěla až premiérová nahrávka vydaná roku 1984 v péči společnosti EMI, i tak ovšem *Černý rytíř* pohříchu zůstává na okraji zájmu koncertního provozu.

Čtyřvěté formální rozvržení skladby sleduje náladové a dějové proměny Uhlандovy básně (kterou Elgar ponechal v anglickém znění). Slavnostní ráz vstupní věty uvádí posluchače do jarní atmosféry a svátečního veselí rytířského turnaje. Věta druhá, výrazně dramatická, vnáší do rozmarů předchozí hudby zlověstný moment ohlašující příchod neznámého rytíře. Stín jeho přítomnosti dopadá i na zdánlivě bezstarostnou taneční scénu třetí věty. Stísněně temné finále, ve kterém se jako vzpomínky vynořují témata předchozích vět a jehož baladicky lyrické vyznění je zvrásněno jen pár dramatickými pasážemi, ústí do bezútěšného ztišení. Ke králi, jehož srdce zlomila ztráta obou dětí, doléhá cizincovo kruté zvolání *Starče, v jaře trhám růže!* už jen jako ozvěna odkudsi zdáli.

Přestože Elgar vzbudil *Černým rytířem* pozornost, na rozhodující úspěch ve své kariéře si musel počkat až do svých dvačtyřiceti let (1899), kdy proslulý dirigent Hans Richter uvedl jeho *Variace na vlastní téma* (dnes známé spíše pod názvem *Enigma*). Další úspěchy následovaly – roku 1904 byl Elgar povýšen do šlechtického stavu, roku 1924 se stal královským skladatelem. Na koncertních pódiiích se dnes můžeme nejčastěji setkat – vedle *Enigmy* – s jeho slavnostními pochody *Pomp and Circumstance*, s koncerty violoncellovým a houslovým, řídicími se dvěma symfoniemi.

Alfred Schnittke
© Jürgen Köchel

Alfred Garrijevich Schnittke (1934–1998) se narodil v ruském Engelsu do rodiny německého Žida a povolžské Němky. Rozkolísanost původu, umocněná konfrontací s ruským prostředím a kulturou, předurčila Schnittkeho k častému rozvažování nad otázkou své národnostní identity (Aniž bych měl v sobě kapku ruské krve, jsem spjatý s Ruskem, protože jsem tu prožil [téměř]

celý život. Na druhou stranu mnoho z toho, co jsem složil, má vztah k německé hudbě a k logice vycházející z německého kontextu, přestože jsem se o to nijak zvlášť nesnažil.). Ve své tvorbě se zpočátku hlásil

k výtvarným poválečné moderny, z jejíhož vlivu se však postupně vymanol a dospěl k osobité polystylovosti, nejmarkantněji rozvinuté v *První symfonii* (1969–1972), která je pokládána za jedno z emblematických děl hudební postmoderny.

V *Rozhovorech s Alfredem Schnittkem*, podnětné knize z pera violoncellisty Alexandra Ivaškina (1994), která nabízí poutavý obraz skladatelovy osobnosti a svým významem si nic nezadá se slavnými rozmluvami Roberta Craфта s Igorem Stravinským nebo Solomona Volkova s Dmitrijem Šostakovičem, se Schnittke leitmotivicky vrací ke dvěma románům, které jej provázely po celý život: k Pasternakovu *Doktoru Živagovi* a Mannovu *Doktoru Faustovi*. Oč méně zrealizoval z tvůrčích záměrů s *Doktorem Živagem*, o to více se ve své tvorbě přimkl k *Doktoru Faustovi*, zvláště pak v jedné ze svých vrcholných skladeb – kantátě „*Seid nüchtern und wachet...*“ (1982). Když hledal text pro její faustovské téma, záměrně se vyhnul Goetheovu romantizujícímu zpracování a zvolil si tzv. lidové čtení, vydané roku 1587 ve Frankfurtu nad Mohanem nakladatelem Johannem Spiesem pod obsáhlým názvem, pro onu dobu příznačným: *Historie doktora Jana Fausta, široce známého kouzelníka a černokněžníka, jak se na smlouvenou dobu upsal ďáblu, jaká podivná dobrodružství tehdy spatřil, podstoupil a podnikl, než se mu konečně dostalo plně zaslouženého platu. Z větší části z jeho písemné pozůstalosti pro všechny pyšné, příliš zvědavé a bezbožné lidi jako hrůzný příklad, odporne exemplum a upřímné varování dohromady sebráno a vytištěno*. Je to týž text, který si pro svou kantátu *Dr. Fausti Iknání a naříkání* vybral i skladatel Adrian Leverkühn, hlavní postava Mannova románu. Závěrečné mravní naučení textu začíná slovy *Seid nüchtern und wachet* (Buďte rozvázní a bděte), jež se stala titulem Schnittkeho kantáty (existuje i její ruská verze, jejíž libreto přeložil Schnittkeho bratr Viktor).

Dílo je tvořeno deseti plynule navazujícími částmi, jejichž kulminací je část sedmá, ličící Faustovu smrt. Schnittke ji původně zhudebnil disonantně, s *různými glissandy, dynamickými kontrasty*, kýženého účinu tím však nedosáhl. Když uvažoval o jiné možnosti, posloužila mu jako vodičko jedna z partií rozsáhlého dialogu Adriana Leverkühna s ďáblem, v níž je popisováno peklo: *...s mukami (...) pojí se element výsměchu a extrémní hanby; neboť dotyčná slastnost pekelná rovna je nejtrapnějšímu zesměšňování nezměrné oné trýzně a doprovázena je mrzkými prstem ukazováními a říčivým chechtotem*. Právě na pekelné ponížení skrze výsměch se Schnittke soustředil při komponování sedmé části. Celá se nese v rytmu tanga a dominuje jí Mefistův sólový kontraalt, v *ideálním případě estrádní zpěvačka*, jejíž hlas s pomocí mikrofonu hřmí nad celým orchestrem. Schnittke si původně v této roli představoval hvězdu sovětské estrády Allu Pugačovovou (v kantátě je však Mefisto zastoupen dvěma hlasy: vedle kontraaltu zrcadlícího jeho skutečnou tvář ještě falešně svádivým kontratenorem). Efektu výsměchu a ponížení je tak dosaženo v rovině stylové (šlágr, který Schnittke chápe jako symbol stereotypizace *myšlení a důmyslnou masku veškerého díla ďáblova*) a akustické (hlas vládoucí celému orchestru). Předobraz opět nacházíme u Manna, v Leverkühnově *Apokalypse*, kde *ty arci dosti zřídka se objevující názvuky džezu, jež jsou tu užity k účelu zhola pekelnému*, jako by byly přímo projektovány do

Schnittkeho tanga.

Kantáta „*Seid nüchtern und wachet...*“, vystavená na půdorysu barokních pašijí, je ukázkovým příkladem Schnittkeho polystylovosti. Ostatně s tou se potýkal i Leverkühn, v jehož *Faustovi* se *vynakládají, takřka jako jakési shrnutí, veškeré myslitelné výrazové nosné prvky hudby vůbec: ne jako mechanická nápodoba a návrat zpět, nýbrž, samozřejmě, jako disponování, vědomé ovšem, všemi výrazovými podobami, jaké se kdy tvarově projevíly v dějinách hudby...*

Světová premiéra kantáty se měla uskutečnit v Moskvě, s Pugačovovou v roli Mefista (přesněji Mefistofely) a s Gennadijem Rožděstvenským za dirigentským pultem, politická moc jí však zakázala. Proběhla tak v jiném pěveckém obsazení 19. ledna 1983 ve Vídni. Schnittke vídeňského pobytu využil k významnému životnímu kroku: v předvečer premiéry přijal v kostele sv. Augustina katolický křest...

Od poloviny osmdesátých let Schnittke prodlěl několik těžkých mrtvic – rodinného genového prokletí. Komponovat však nepřestal, třebaže mu zhoršující se zdravotní stav práci stále více komplikoval. V roce 1990 přesídlil do Německa a usadil se v Hamburku, což bylo spojeno se zakázkami z divadelních domů, díky kterým vzniklo několik scénických děl: balet *Peer Gynt* (1986), opery *Život s idiotem* (1991) a *Gesualdo* (1994). Po nich následovala tříaktová opera *Historia von D. Johann Fausten* (1995), opět na výše uvedený staroněmecký text. Schnittke v ní rozvedl prvky použité v kantátě (opera např. obsahuje i rockové pasáže, jejichž autorem je Schnittkeho syn Andrej) a ze samotné kantáty učinil závěrečný akt. *Jsou témata, kterými se člověk zabývá celý život, a stejně je nedokáže pojmout vyčerpávajícím způsobem*, prohlásil. *Mým hlavním tématem je Faust a už se ho docela bojím...*

Když byla vdova Irina Schnittke před několika lety dotázána, zda věří v prokletí *Deváté symfonie* (skladatel jí napsal krátce před svou smrtí), odpověděla: *Víc věřím v prokletí Fausta. Díky němu jsme se seznámili, to když Alfred u mě viděl Mannovu knížku Doktor Faustus, která tehdy zrovna vyšla v ruštině. Tam to všechno začalo. Půl roku poté, co Alfred napsal na tento námět kantátu, přišla první mrtvice. A ta nejhorší mrtvice ho postihla, když dokončil faustovskou operu. Myslím, že jsou témata, do nichž se nemá pronikat příliš hluboko. Možná, že kdyby skládal na Goetha, bylo by líp. Jenže on si vybral urtext...*

Iva Bittová jako Mefistofela

Když jsme s dirigentem Peterem Vrábelem chystali provedení Schnittkeho kantáty pro královéhradecké Hudební fórum 2008, uvažovali jsme o tom, že obsadíme roli Mefistofely Helenou Vondráčkovou nebo Lucií Bílou, jejichž status v českém hudebním showbiznyosu se nám zdál adekvátní tomu, co představuje Alla Pugačovová v Rusku. Nakonec z toho z různých důvodů sešlo a my se rozhodli jít na to odjinud. Oslovili jsme Ivu Bittovou, která se s rolí sžila, a na základě toho, jak se jí zhostila v Hradci Králové a později, na jaře 2015, i v Brně, si troufám tvrdit, že její živelnost, hlasové a výrazové dispozice dokonale odpovídají skladatelově představě. Přesvědčila o tom také legendárního ruského houslistu a dirigenta Vladimira Spivakova,

který si ji pozval k provedení „mefistofelovského tanga“ v září 2019 do Moskvy na koncert uspořádaný při příležitosti jeho pětasedmdesátin.

Schnittke a Brno

Se Schnittkeho hudbou má brněnské publikum možnost setkávat se v posledních sezonách pravidelně; vřele přijatá provedení zásadních děl – *Koncertu pro klavír a smyčce*, *Violoncellového koncertu č. 1*, *Concerti grossi č. 1 a 2*, *Koncertu pro sbor*, *Requiem*, *Gogolovské suity* či „faustovské“ kantáty „*Seid nüchtern und wachet...*“, kterou brněnští filharmonikové uvedli roku 2015 a následně též na Pražském jaru 2017, kde započali svou spolupráci se svým stávajícím šéfdirigentem Dennisem Russellem Daviesem – jsou známkou toho, že Schnittke je v Brně prosazený jako snad žádný jiný světový autor jeho generace.

Vítězslav Mikeš

O účinkujících

Zpěvačka, houslistka, skladatelka a herečka **Iva Bittová** vystudovala brněnskou konzervatoř. Od roku 1978 působila v Divadle na provázku (dnes Divadlo Husa na provázku), kde také dostala roli Eržiky v *Baladě pro banditu*, která ji – i díky filmové adaptaci – proslavila. Po několikaleťetě herecké zkušenosti se však Bittová vrátila k houslím a soustředila se na dráhu hu-

dební. *Housle se staly mým životním hnacím motorem a důležitým průvodcem mou cestou životem*, říká, *neboť stejně jako hra na tento úžasný nástroj vyžaduje přísný řád, tak i mé hledání a přístup k práci vyžaduje maximální píli. Má komunikace je založena na vibraci a rezonanci zvuku houslí a hlasu. Jejich souznění mne vede k dokonalosti, i když vím, že cesta k ní je nekonečná.* Její velkou devízou je schopnost přecházení z jednoho žánru do druhého (alternativa, jazz, rock i klasická hudba, v roce 2004 účinkovala dokonce v newyorské Carnegie Hall jako Elvíra v Mozartově opeře *Don Giovanni*), přičemž všude je snadno rozpoznatelný její těžko popsatelný originální projev. Ostatně to dokázala například i při společných vystoupeních s Filharmonií Brno, se kterou se podílela na provedení Schnittkeho kantáty „*Seid nüchtern und wachet...*“ v roce 2015 či Berioových *Folk Songs*.

Bittová spolupracovala s celou řadou významných českých i zahraničních osobností z různých hudebních odvětví: Pavlem Fajtem, Vladimírem Václavkem, se svou sestrou Idou Kelarovou, bratry Ebeňovými, Richardem Müllerem, Jiřím Stivínem, Emilem Viklickým, Škam-povým kvartetem, Vladimírem Godárem, Milošem Štědróněm, Fredem Frithem, Bobbym McFerrinem, Philem Miltonem, Davidem Mossem,

formací Bang On A Can All Stars ad. V současné době žije převážně ve Spojených státech, ale do Evropy se často vrací s nejrůznějšími projekty a na koncertní turné. Účinkovala v úspěšných filmových snímcích *Želary*, *Tajnosti* a v pohádce *Tři bratři*. Vydala více jak tři desítky alb a na mnoha dalších se podílela. Na Masarykově univerzitě v Brně v roce 2015 absolvovala bakalářské studium v oboru teorie a provozovací praxe staré hudby a v roce 2018 magisterské studium v oboru hudební věda.

Více na www.bittova.com

Jan Mikušek (1970) studoval na brněnské konzervatoři dirigování a cimbál. Ve studiu dirigování pokračoval na pražské AMU, kde absolvoval u Františka Vajnára. První profesionální zkušenosti získal jako druhý dirigent Českého filharmonického sboru Brno. Dirigoval muzikály *Hair* a *Rusalka*, pro Divadlo J. K. Tyla v Plzni zaranžoval a nastudoval rockovou operu

Alexeje Rybnikova *Juno a Avos*. Již dvacet let diriguje komorní sbor Vox Nymburgensis a od roku 2009 spolupracuje se souborem Gregoriana Košice. Během studií se začal věnovat i zpěvu, mj. pod vedením Terezie Blumové. Jako zpěvák se uplatňuje na poli staré hudby (Collegium 1704, Musica Florea, Ritornello, Capella Regia), kooperoval s Jiřím Stivínem, Ensemble Damian (opery Tomáše Hanzlíka a Víta Zouhara). Je stálým hostem Národního divadla v Praze (Dominik Hašek v opeře Martina Smolky *Nagano*, Hephæstion v Hanzlíkových *Slzách Alexandra Velikého*, dvojrole Agathe/Dargelos v opeře Ph. Glasse *Les enfants terribles*). Za výkon v opeře Aleše Březiny *Zítřka se bude* byl nominován na Cenu Alfrede Radoka. Ztvárnil titulní roli v Březinově opeře *Toufar* (Divadlo Kolowrat), postavu Matky Terezy (Lucie Trmíková / Miloš Orson Štědroň: *Lamento*) a architekta Plečníka (Miloš Orson Štědroň: *Divadlo Gočár*). Ve vokálním souboru Affetto svůj záběr rozšiřuje o hudbu soudobou a experimentální. Je spoluzakladatelem Mezinárodního festivalu cimbálu a aktivním propagátorem tohoto nástroje. Premiéroval řadu děl soudobých autorů (Svatopluk Havelka, Jan Meisl, Jiří Teml, Vít Zouhar aj.). Jiří Menzel si jej v roce 2013 vybral do svého filmu *Donšajni*.

© Markéta Navrátilová

Richard Samek (1978), stálý host pražského Národního divadla, je absolventem JAMU v Brně ve třídě Anny Barové. Po absolutoriu studoval soukromě u Natalie Romanové. Je laureátem řady mezinárodních soutěží, např. Mezinárodní pěvecké soutěže A. Dvořáka a pěvecké soutěže M. S. Trnavského.

V roce 2006 debutoval na jevišti Národního divadla v Brně.

V současné době je stálým hostem operního souboru Národního divadla a vystupuje v rolích jako Werther, Rodolfo (*Bohéma*), Princ (*Rusalka*), Belmonte (*Únos ze serailu*), Tamino (*Kouzelná flétna*), Don Ottavio (*Don Giovanni*), Alfredo (*La traviata*). Pravidelně vystupuje rovněž v Divadle J. K. Tyla v Plzni, Národním divadle Brno, Národním divadle moravskoslezském a ve Slovenském národním divadle v Bratislavě.

Hostoval v Grand Théâtre de Reims, Opéra de Limoges, Opéra de Rennes a Staatsoperette Dresden, kde je od sezony 2014/2015 ve stálém angažmá. Hostoval v Theater Magdeburg jako Don Manuel v německé premiéře Fibichovy *Nevěsty messinské*, v roli Fausta v Gounodově stejnojmenné opeře a ve Staatsoper Hannover jako Princ ve Dvořákově *Rusalce* či jako Rodolfo v Pucciniho *Bohémě*. V sezoně 2017/2018 hostoval v Aalto-Musiktheater v Essenu v roli Jeníka z *Prodané nevěsty* a v letošní sezoně zde ztvárnil Dona Anchise v Mozartově *La finta giardiniera*.

Na rakouském festivalu Seefestspiele Mörbisch 2015 natočil live CD a DVD Straussovy operety *Noc v Benátkách*, kde ztvárnil roli Caramella. Dále se podílel na realizaci živých nahrávek Smetanova *Dalibora* s BBC Symphony Orchestra a Jiřím Bělohlávkem a Fibichovy *Nevěsty messinské* s Filharmonií Magdeburg. V roce 2017 natočil s Dagmar Peckovou Mahlerovu *Píseň o zemi*.

Spolupracuje s významnými komorními a symfonickými orchestry, jako jsou BBC Symphony Orchestra, Česká filharmonie, Filharmonie Brno, Jihočeská komorní filharmonie, L'Orchestra dell'Accademia Nazionale di Santa Cecilia, PKF – Prague Philharmonia, Slovenská filharmonie, Symfonický orchestr hl. m. Prahy FOK, Státní filharmonie Košice nebo Tokyo Metropolitan Symphony Orchestra.

Pravidelně vystupuje na významných mezinárodních hudebních festivalech – Dvořákova Praha, Janáčkův máj, Moravský podzim, Pražské jaro, Seefestspiele Mörbisch, Smetanova Litomyšl nebo Svatočlávkavský hudební festival.

Více na richardsamek.cz

Jiří Brückler (1984) studoval zpěv na Pražské konzervatoři pod vedením Jiřího Kotouče a od roku 2008 pokračoval ve studiích na HAMU v Praze u Romana Janála. Je vítězem Mezinárodní pěvecké soutěže Antonína Dvořáka v Karlových Varech v kategorii Junior (2008). Od roku 2004 hostoval ve Státní opeře Praha ve Dvořákově *Rusalce* a Pucciniho *Turandot*, od sezo-

ny 2010/2011 ve Verdiho *Rigolettovi* a Bizetově *Carmen*. V Divadle F. X. Šaldy v Liberci ztvárnil Silvia v Leoncavallových *Komediantech* a Morales v Bizetově *Carmen*. Za roli Silvia byl zařazen do širší nominace na Cenu Thálie za rok 2009 a v letech 2011 a 2012 v téže roli vystoupil na MHF Český Krumlov po boku Josého Cury v roli Cania.

V sezoně 2011/2012 přijal angažmá ve Státní opeře Praha, od roku 2012 je sólistou Opery Národního divadla a Státní opery. Nastudoval zde např. Rodriga ve Verdiho *Donu Carlovi*, Figara v Rossiniho *Lazebníku sevillském*, Dandiniho v Rossiniho *Popelce*, Hraběte Almavivu v Mozartově *Figarově svatbě*, Silvia v Leoncavallových *Komediantech*, Papagena v Mozartově *Kouzelné flétně*, Pinga v Pucciniho *Turandot*, Adolfa ve Dvořákově *Jakobínovi*, Mercutia v Gounodově *Romeovi a Julii*, Maestra v Donizettiho *Poprasku v opeře*, Haraštu v Janáčkových *Příhodách lišky Bystroušky*, Čekunova v Janáčkově opeře *Z mrtvého domu*, Henryho Cuffa v Brittenově *Glorianě*, Alberta v Massenově *Wertherovi* a mnoho dalších. Za roli Rodriga ve Verdiho *Donu Carlovi* byl nominován na Cenu Thálie za rok 2013.

Je pravidelným hostem Divadla J. K. Tyla v Plzni, kde ztvárnil titulní roli v Čajkovského *Evženu Oněginovi*, Franka v Pucciniho *Edgarovi*, Silvia v Leoncavallových *Komediantech* a Pseudola v Martinů *Vojákově a tanečnici*. Hostuje také v Národním divadle Brno (Gilgameš v Martinů *Eposu o Gilgamešovi*, Ping v Pucciniho *Turandot*, Aeneas v Purcellově *Didoně a Aeneovi*, Morales v Bizetově *Carmen*) i na dalších českých scénách. V srpnu 2018 se stal držitelem Ceny ředitele Národního divadla pro umělce do 35 let.

V sezoně 2019/2020 vystupoval v ND v premiérách oper *Turandot*, *Piková dáma* a *Švanda dudák* (titulní role), letos tamtéž nastudoval titulní roli v *Donu Giovannim*.

Více na www.bruckler.eu

Český filharmonický sbor Brno patří dnes – po 30 letech činnosti – ke světové špičce. Spolupracuje se všemi českými a mnoha zahraničními orchestry a dirigenty, je pravidelným hostem mezinárodních festivalů a koncertů ve Vídni, Linci, Mnichově, Lucernu, Basileji, Frankfurtu, Londýně (BBC Proms), Pasově, Miláně, Římě, Vatikánu, Paříži, Rennes, Nantes atd., také však v Praze, Brně, Ostravě, Olomouci, Litomyšli nebo Českém Krumlově. Sbor má rozsáhlou diskografii, za níž získal řadu ocenění; roce 2007 obdržel dvě významné evropské ceny Echo Klassik, a to Soubor roku za provedení Brucknerových motet a Nahrávka roku za Lisztovo oratorium *Christus*. Snímek skladby B. A. Zimmermanna *Requiem für einen jungen Dichter* získal v roce 2009 Cenu německých kritiků – Preis der Deutschen Schallplattenkritik. Ocenění sbírá sbor i na jiných kontinentech – japonský hudebně-kritický časopis Geijutsu Disc Review mu v září 2011 udělil za live nahrávku Dvořákova *Requiem* prestižní ocenění Tokusen.

Za úspěchy tělesa stojí jeho zakladatel, sbormistr a ředitel **Petr Fiala** (1943). Vystudoval brněnskou konzervatoř a JAMU (klavír, kompozice, dirigování), je autorem sto osmdesáti skladeb. Sbornistrovské a dirigentské činnosti se věnuje přes padesát let. V roce 2009 obdržel od České biskupské konference Řád Cyrila a Metoděje za vynikající výsledky v oblasti dirigování a skladatelské činnosti, v roce 2013 Cenu města Brna v oboru hudba za dlouholetou uměleckou činnost a v roce 2016 Cenu Jihomoravského kraje za významnou reprezentaci Jihomoravského kraje v oblasti kultury.

Více na www.cfsbrno.cz

Kořeny brněnské filharmonie sahají do sedmdesátých let 19. století, kdy v Brně mladý Leoš Janáček usiloval o vznik českého symfonického orchestru. Dílo slavného skladatele 20. století je ostatně nejvýznamnější programovou položkou tělesa, které je považováno dodnes za jeho autentického interpreta.

Dnešní **Filharmonie Brno** vznikla v roce 1956 sloučením rozhlasového a krajského orchestru a od té doby patří svou velikostí i významem k české orchestrální špičce. Na svých turné provedla na tisíc koncertů v Evropě, ve Spojených státech, v Latinské Americe, na Dálném i na Blízkém východě. Je pravidelným hostem světových i českých festivalů, kde často spojuje umělecké síly s vynikajícím Českým filharmonickým sborem Brno.

Orchestr pravidelně natáčí pro Český rozhlas a Českou televizi. Kromě realizace nahrávek pro řadu společností (Supraphon, Sony Music, IMG Records, BMG, Channel 4) zakládá Filharmonie Brno v roce 2020 svůj vlastní nahrávací label. Dynamicky také rozvíjí zakázkové nahrávání pro globální klientelu v rámci Czech Orchestra Recordings.

Dějiny orchestru prošla řada českých a světových dirigentských osobností jako Břetislav Bakala, František Jílek, Petr Altrichter, Jiří Bělohávek, Sir Charles Mackerras, Jakub Hrůša nebo Tomáš Netopil. Od sezony 2018/2019 je šéfdirigentem a uměleckým ředitelem Dennis Russell Davies.

Od roku 2000 pořádá filharmonie letní open air festival na brněnském hradě Špilberk, v roce 2012 se stala pořadatelkou renomovaných festivalů Moravský podzim, Velikonoční festival duchovní hudby a Expozice nové hudby. Zastiňuje mezinárodně proslulý dětský sbor Kantiléna, od roku 2010 se podílí na festivalu mladých hudebníků Mozartovy děti, v roce 2014 zakládá svou Orchesterální akademii.

Filharmonie Brno je dnes nejen silným hráčem na poli symfonické hudby doma i v zahraničí, ale i předním organizátorem hudební sezony druhého českého města, aktivním festivalovým pořadatelem a kreativním lídrem orchestrální dramaturgie. Působí v neorenesančním Besedním domě, „brněnském Musikverein“ z dílny Theophila von Hansena z roku 1873, a těší se na nový moderní koncertní sál, který navrhuje tým architektů Tomasz Koniora a Petra Hrůši a akustika Yasuhisa Toyoty.

© Andreas H. Bitesnich

Dennis Russell Davies

(1944) se narodil ve městě Toledo v Ohio a vystudoval proslulou newyorskou Juilliard School. Soustavně dirigovat začal jako hudební ředitel komorního orchestru v Saint Paulu v Minnesotě (1972–1980), v letech 1977–2002 byl také šéfdirigentem newyorského Orchestru amerických skladatelů a v letech 1991–1996 hudebním

ředitelem Brooklynské filharmonie. Od roku 1980 trvale žije v Evropě, a to nejprve v Německu jako hudební ředitel Stuttgartské státní opery (1980–1987), šéfdirigent orchestru Beethovenhalle v Bonnu, hudební ředitel Bonnské opery a Beethovenova festivalu (1987 až 1995). Se Stuttgartským komorním orchestrem nasnímal jako jeho šéf (1995–2006) na CD komplet 107 Haydnových symfonií.

Během následujícího trvalého pobytu v Rakousku byl (od roku 1997) profesorem dirigování na salcburském Mozarteu a šéfdirigentem Symfonického orchestru Vídeňského rozhlasu, roku 2002 se stal (na patnáct let) šéfdirigentem Brucknerova orchestru a ředitelem opery Zemského divadla v Linci; tam mu byl také v roce 2014 udělen titul Generálního hudebního ředitele. V letech 2009–2016 měl též úvazek šéfdirigenta symfonického orchestru v Basileji.

Mezinárodní kritika označuje Daviese za odvážného interpreta klasického (!) repertoáru, jež nezanedbává při svém poučení zájmu o novou a nejnovější tvorbu, živěním trvalou spoluprací a osobními vztahy s významnými soudobými tvůrci; mezi ně patří (nebo patřili) Luciano Berio, William Bolcom, John Cage, Philip Glass, Heinz Winbeck, Aaron Copland, Lou Harrison, Laurie Anderson, Arvo Pärt, Hans Werner Henze, Kurt Schwertsik, Thomas Larcher, Balduin Sulzer a Manfred Trojahn.

Jako dirigent nebo klavírista (nebo obojí současně) vydal Davies víc než 80 hojně oceňovaných snímků: kompletní symfonie Brucknerovy, Haydnovy, Honeggerovy a Glassovy, se svou ženou, klavíristkou Maki Namekawou, natočil mj. Beethovenova *Fidelia* a Mozartovu *Kouzelnou flétnu* v Zemlinského aranžmá pro čtyřruční klavír nebo Šostakovičovu *Čtvrtou symfonii* ve skladatelově úpravě pro dva klavíry. V roce 2009 byl Dennis Russell Davies zvolen za člena Americké akademie umění a věd, v roce 2014 jej francouzské ministerstvo kultury jmenovalo komandérem Řádu umění a literatury a v roce 2017 obdržel od rakouské vlády Rakouský čestný kříž za vědu a umění I. stupně. Od sezony 2018/2019 stojí v čele Filharmonie Brno jako její šéfdirigent a umělecký ředitel. Od podzimu 2020 je i šéfdirigentem rozhlasového orchestru MDR v Lipsku a hostujícím profesorem na Janáčkově akademii múzických umění v Brně.

Více na www.dennisrusselldavies.com

Zpívané texty

Černý rytíř

O letnicích, svátcích máje,
které slaví luh i háje,
jal se král v ta mluvit slova:
„Vzplaň jaro nyní
z všech starých síní,
co jich koli hrad můj chová!“

Trouby hrály, bubny zněly,
prapory se vzduchem chvěly,
s balkonu král hleděl smavě;
rek nade všemi,
syn králův k zemi,
v hrách rytíře kácel hravě.

V tom před kolby místo táhle
černý rytíř přijel náhle.

„Erb a jméno!“ děli v pýše.
„Kdybych je řekl,
lid by se lekl;
kníže jsem, pán velké říše!“

Postavil se zápasníku,
tma pokryla nebe v mžiku,
a zámek se počal třásti.
Při prvném honě,
kles' jinoch s koně,
sotva že moh' údy vlásti.

K tanci plesně dudy hrály,
zář pochodní plála sály,
stín veliký jizbou splýval;
v tom rytíř smělý,
jak způsob velí,
dceru krále k tanci vyzval. –

V těžký krunýř oděn těsně,
černý rytíř tančil běsně,
tiskl dívku plnou strachu;
s vlasů i čela
jí kytka sjela
a na zemi vadla v prachu.

K bohatému přišli stolu
rytíři a dámy spolu;
uprostřed svých dětí seděl
král starý tiše

a sotva dýše
s úzkostí na děti hleděl.

Bledé v tváři k otci zřely...
Pohár host jim nabídl' smělv:
„Zlaté víno dá vám zdraví!“
Číš s vínem vzaly,
dík hostu vzdaly:
„Chladný byl ten nápoj tmavý.“

Na prsa se k otci vinou
syn i dcera. Tváři sinou
žluť počíná smrtná krýti;
kam zděšen stočí
král šedý oči,
jedno z dětí vidí mříti.

„Běda! Zlaté děti obě
vzals v jich plesné mládí době,
mne bídného vem též muže!“
Děl černý krutě,
temně a dutě:
„Starče, v jaře trhám růže!“

*převzato z knihy Ludvík Uhland: Romance a ballady,
vydal J. Otto v Praze, 1896, přeložil Ladislav Arietto*

„Budte rozvážní a bděte...“

Historie Dr. Johanna Fausta

Sledujte nyní ohavný a děsivý konec doktora Fausta,
jakého se musí každý křesťan vyvarovat,
v němžto se obraz každého křesťana může věrně zračit,
a proto se před ním musí chránit.

Čtyřicet let doktora Fausta uplynulo
a právě v tom týdnu se mu zjevil duch,
předal mu jeho dopis či úpis
a oznámil mu zároveň,
že ďábel si přijde příští noci odnést jeho tělo
a že by se na to měl připravit.

Doktor Faust, který věděl jen tolik,
že tento slib bude muset zaplatit hlavou,
jde právě v tento den –
kdy mu duch oznámil, že si ho ďábel odnese –
ke svým věrným, magistrům, bakalářům a dalším studentům,
kteří ho dříve často navštěvovali.

A prosí je, aby se s ním šli projít do vesnice Rimlich,
půl míle od Wittenbergu, a tam s ním pojedli,
což mu také slíbili.

Jdou tam tedy spolu a jedí snídani
s mnoha skvostnými chody a víny.
Doktor Faust byl s nimi velmi šťasten,
přece však ne od srdce.
Prosí je znovu, aby byli tak laskavi
a večer s ním pojedli
a zůstali s ním tuto noc,
protože jim musí něco důležitého říci.
Když pak dopili poslední pohár před spaním,
zaplatil doktor Faust hostinskému a poprosil studenty,
aby s ním šli do vedlejší jízby,
že jim chce něco říci.
Tak se stalo a doktor Faust jim tedy řekl:

Moji milí důvěrní přátelé a skvělí páni!

Proč jsem vás zavola, je to, že mě znáte mnoho let
a víte o mně, že jsem člověk znalý mnoha umění i kouzel,
která však pocházejí nejinak než od ďábla;
ke kteréžto ďábelské rozkoši mne také nepřivedl nikdo jiný
než zlá společnost s těmito věcmi obcující.

Totíž moje bezcenné maso a krev,
moje vzpurná a bezbožná vůle
a bludné ďábelské myšlenky, které do mne vnesla.
Za to jsem se musel ďáblu zaslíbit,
a to po čtyřicetiletých letech svým tělem a duší.

Ach Fauste! Ach Fauste, Fauste!

Tak tedy roky plynuly až do dnešní noci,
a před očima mám přesýpací hodiny, abych byl připraven,
až dosypou a on mne tuto noc odnese,
protože jsem mu podruhé upsal své tělo a duši vlastní krví.

Proto jsem vás, drazí, skvělí, milí páni,
před svým koncem k sobě zavola, abych s vámi vypil doušek na rozloučenou
a abych vám nezakrýval svůj sklon.
Zde vás prosím, drazí bratři a páni,
abyste pamatovali na všechny mé známé
a ode mne je bratrsky a přátelsky pozdravili,
aby mi neměli něco za zlé,
a pokud jsem i někomu z vás někdy ublížil,
aby mi ze srdce odpustil.

Ach můj pane Fauste, co vás vedlo k tomu,
že jste tak dlouho mlčel a toto nám neřekl.
Mohli jsme vás skrze učené teology
zachránit a vyrvat z ďáblovy sítě.
Teď už je ale příliš pozdě
a na škodu vašemu tělu i duši.

Doktor Faust odpověděl, že to nesměl udělat,
i když se častokrát chtěl obrátit
na zbožné lidi o radu a pomoc.

Také můj soused ke mně promlouval,
že mám následovat jeho učení,
zdržet se kouzel a obrátit se.
Když jsem to již chtěl udělat,
zjevil se ďábel a chtěl mě odnést,
tak jak to udělá tuto noc,
a řekl, že pokud se budu chtít obrátit k Bohu,
udělá se mnou rychlý konec.

Když tomu od doktora Fausta porozuměli,
řekli mu: Protože nelze očekávat nic jiného,
měl bys zavolat Boha,
měl bys zavolat Ježíše Krista.

Měl bys prosit o odpuštění,
prosit ho skrze jeho drahého syna Ježíše Krista o odpuštění.

Ach Bože, buď mi ubohému hříšníkovi milostiv
a neposílej mě před soud,
který před Tebou nemohu ustát.

Ačkoli musím nechat ďáblovi své tělo,
můžeš mít přece mou duši.

Kéž by to chtěl Bůh udělat!

Také jim řekl, že by se býval chtěl modlit,
ale nepovedlo se mu to,
jako Kainovi, který také řekl,
že jeho hříchy jsou větší,
než aby mu mohly být odpuštěny.

Tak si začal uvědomovat,
že s tím úpisem zašel příliš daleko.

Studenti i dobří páni plakali a vzájemně se objali,
když Faustovi žehnali.

Doktor Faust naříkal a plakal,
takže se mu opět zjevil duch a promluvil:
Můj Fauste, nebuď přece tak malomyslný!
I když ztratíš své tělo, potrvá ještě dlouho,
než dojde k soudu.

Stejně musíš nakonec zemřít,
i kdybys žil třeba čtyři sta let.
Turci, Židé a další nekřesťanští vládcové
umírají ve stejném zatracení.
Ještě nevíš, co je ti souzeno.
Buď srdnatý a nezoufej.
Ďábel ti přece slíbil, že ti dá ocelové tělo a duši,
abys netrpěl jako ostatní zatracení.

Takovou a ještě další útěchy mu škýtal,
všechny však byly falešné a proti Písmu svatému.

Stalo se to mezi dvanáctou a jednou hodinou té noci,
když do domu narazil velký a bouřlivý vítr
a obklopil jej ze všech stran,
jako by mělo být všechno zničeno
a dům stržen k zemi.

Nahoře si studenti začali zoufat,
vyskočili z postelí, jali se vzájemně utěšovat
a nechťeli z jizby.
Slyšeli hrůzná pískání a syčení,
jako by byl dům plný hadů, užovek
a dalších škodlivých červů.

Mezitím jde Faust ke dveřím,
začne křičet „pomoc“ a „vražda“,
ale sotva polovičním hlasem.
Krátce nato už nebyl slyšet vůbec.

Když se rozednilo,
šli studenti do jeho pokojů,
Fausta však neviděli – nic.
Pokoje byly celé postříkány krví.
Jeho mozek byl přilepen na zdi,
protože s ním ďábel tloukl ode zdi ke zdi.
Ležely tam také jeho oči a několik zubů –
ohavné a děsivé divadlo.

Nakonec našli i jeho tělo
venku na hnoji,
na což bylo strašné pohledět,
protože se mu hlava a všechny údy třásly.

Ti řečení magistři a studenti,
kteří byli přítomni Faustově smrti,
dosáhli toho, že byl pochován v této vesnici.

Pak se opět vydali zpět směrem k Wittenbergu
a šli do domu doktora Fausta
a tam našli jeho fámula Wagnera,
který byl kvůli svému pánu velmi znepokojen.

Také v jeho domě bylo stále tak přišerně,
že tam nikdo nemohl bydlat.

Doktor Faust se zjevil ztělesněn v noci také svému fámulovi
a prozradil mu mnoho tajných věcí.
Byl také viděn v noci,
jak se dívá z okna, kdo jde kolem.

Tak tedy končí celá pravdivá historie
a čáry doktora Fausta,
z čehož se musí každý křesťan poučit,
jak uctívat Boha, jak uniknout čarům a zaklínání,
nezvat ďábla jako hosta a nebýt mu po vůli,
jak to udělal Faust.

Milovat z celého srdce pouze Boha,
pouze k němu se modlit, odříkat se ďábla
a s Kristem konečně být blažen na věky.

Amen, amen, to přeji jednomu každému z hloubi svého srdce.
Amen, amen.

Budte rozvážní a bděte,
neboť váš protivník ďábel obchází kolem jako řvoucí lev
a hledá, koho by spolknul;
odolávejte mu pevně svou vírou.

přeložila Eva Velická, upravil Jiří Beneš

Summary

Edward Elgar (1857–1934) played violin in a Birmingham orchestra and conducted an amateur music society in Worcester where he also deputised for his father at the organ console in the cathedral. His compositional oeuvre proceeded from his vivid experience: it was influenced by the English choral tradition and church music, and cultivated by German neo-Romanticism. One of the works standing on these foundations is **The Black Knight**, a cantata in four movements composed in 1889–1893 and described by Elgar as a symphony for chorus and orchestra. It was composed after a ballad by the German Romantic poet, Ludwig Uhland (in an English translation by Henry Wadsworth Longfellow), which depicts the course of a tournament, whose festive atmosphere, after the arrival of a mysterious stranger, is lost in a horrific denouement.

Over recent years, our Brno audience has had regular opportunities to encounter the music of **Alfred Garrievich Schnittke** (1934–1998). Well-received performances of his major works – *Concerto for Piano and Strings*, *Cello Concerto No. 1*, *Concerti Grossi Nos. 1 and 2*, *Concerto for Choir*, *Requiem*, *Gogol Suite* and the “Faustian” cantata **Seid nüchtern und wachet...**, also performed by the Filharmonie at Prague Spring in 2017, the first collaboration with their current chief conductor, Dennis Russell Davies – show that Schnittke is established in Brno as perhaps no other world-renowned composer of his generation is.

Faust is a topic that accompanied Schnittke throughout his creative life. When looking for the text for his Faust Cantata (1982), he deliberately avoided Goethe’s Romantic version and chose a chapbook, published by Johann Spies in 1587 in Frankfurt am Main under the title *The History of Dr. Johann Faustus*. The moral of the story begins with the words “Be sober and watch”, which were adopted by Schnittke for the title of his cantata. Depicting Faust’s death, the seventh part of the work serves as its focal point; Schnittke conceived it as a tango, dominated by Mephistophelia’s contralto, thundering over the orchestra with the aid of a modern sound system. Schnittke wrote this part for the Soviet pop star, Alla Pugacheva.

Iva Bittová, one of the most distinctive figures of the Czech alternative music scene, first performed the part of Mephistophelia in Schnittke’s cantata in 2008. Her spontaneity, her vocal talent and her expression allowed her to embody this role perfectly, as later convincingly demonstrated to the Brno audience as well as to Vladimir Spivakov, the legendary Russian violinist and conductor, who invited her to perform the “Mephistophelian tango” in September 2019 in Moscow.

Vítězslav Mikeš, translated by Štěpán Kaňa

Zveme vás na

Mladá krev aneb Hudba zblízka, 1. ab. koncert v Besedním domě 24. 11. 2021 v 19:00; účinkují členové Orchestrální akademie Filharmonie Brno a hosté

Světová premiéra!, 1. ab. koncert cyklu Filharmonie doma v Besedním domě 25. a 26. 11. 2021 v 19:00: **Brahms** Variace na Haydnovo téma, **Barber** Violoncellový koncert, **Nejtek** Sklepní ski-ci; Matt Haimovitz – violoncello, Nikol Bóková – klavír, Filharmonie Brno, dirigent Dennis Russell Davies

Filharmonické dechy a Davies I, 2. ab. koncert cyklu Komorně v Besedním domě 27. 11. 2021 v 19:00: **Danzi** Kvintet d moll, **Bolcom** Five Fold Five, **Milhaud** Krb krále Reného, **Poulenc** Sextet; Kristina Vaculová – flétna, Anikó Kovarikné Hegedűs – hoboje, Emil Drápela – klarinet, Jozef Makarovič – fagot, Milan Mrazík – lesní roh, Dennis Russell Davies – klavír

Podzimní koncert Kantilény v Besedním domě 28. 11. 2021 v 17:00: **Novák**, **Hanuš**, **Trojan**, **Kočí**, **Hradecký**, **Pololánik**, **Britten**, **Paľa**, **Král**; Marek Paľa – varhany, klavír, Jiří Klecker – housle, Anežka Moravčíková – kontrabas, Lukáš Krejčí – vibrafon, perkuse, Magdalenka, Kantilénka a Kantiléna, sborníkáři Jiří Klecker, Veronika Novosádová a Michal Jančík

Mezi světy, 2. ab. koncert cyklu Jazz & World Music v Besedním domě 2. 12. 2021 v 19:00: **Hnilička** Koncert pro trubku a orchestr „BIALAS 1“, **Kummer** Koncert pro smyčcové kvarteto a orchestr, **Slavík** Melodies and Rhythms for Orchestra; Ondřej Jurčeka – trubka, Jiří Slavík – tenorsaxofon, klavír, Nostalgia Jazz Quartet, Filharmonie Brno, dirigent Dennis Russell Davies

---

Prodej vstupenek

- on-line: www.filharmonie-brno.cz
- v předprodeji Filharmonie Brno, Besední, 602 00 Brno
☎ +420 539 092 811, e-mail: predprodej@filharmonie-brno.cz
PO–PÁ 12:00–18:00 h
- v předprodeji Domu pánů z Lipé, nám. Svobody 17, 602 00 Brno
Otvírací dobu sledujte na www.dpl.cz.
- ½ hodiny před koncertem v místě jeho konání

Rezervace vstupenek

- on-line: www.filharmonie-brno.cz
- e-mail: predprodej@filharmonie-brno.cz
- ☎ +420 539 092 811

Prosíme posluchače, aby zaujali svá místa včas, vypnuli mobilní telefon a během koncertu nefotografovali. Po jeho začátku není vstup do sálu umožněn. Změna programu a účinkujících vyhrazena.

Za podporu a spolupráci děkujeme

Vydala Filharmonie Brno v roce 2021 nákladem 400 výtisků
texty Vítězslav Mikeš

motiv na obálce je inspirovaný stropní malbou ze zásálí Besedního domu, která představuje páva s květinami

foto archiv Filharmonie Brno, není-li uvedeno jinak

produkce Printeco s.r.o.

redakční uzávěrka 511112021

Notový materiál pro provedení skladby Edwarda Elgara poskytl hudební nakladatelství Novello & Co Ltd / Wise Music Group.

Notový materiál pro provedení skladby Alfreda Schnitkeho poskytl hudební nakladatelství Universal Edition AG Wien.

Filharmonie Brno, příspěvková organizace
Komenského náměstí 534/8, 602 00 Brno, ☎ +420 539 092 801
www.filharmonie-brno.cz, www.salprobrno.cz

B | R | N | O |

jihomoravský kraj

Statutární město Brno finančně podporuje Filharmonii Brno.
Vybrané koncerty se konají za finanční podpory Ministerstva kultury České republiky a Jihomoravského kraje.

www.filharmonie-brno.cz
www.salprobrno.cz

